

Lyrikk

En Lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydning noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

Takk til Lisbeth Homlung for stafettpinnen! Å bli kontaktet av deg vekket mange gode minner fra tiden i Bergen og i studentavisen Incisura. Håper avisen vår fortsatt lever! Lyrikk er for meg i høyeste grad en periodesyssel. Men minst en gang i uken leser jeg poesi, takket være Helge-lyrikk fra Skotselv... For noen år siden arvet jeg fjerde-utgaven av Wildenveys samlede, utgitt i 1941. Jeg vil tro at det er avgjørende for mitt valg av forfatter i denne stafetten. Humor er gjennomgående i mye av Wildenveys diktning, og derfor er han lett og like. Jeg finner stadig frem hans trebinds diktsamling og morer meg over hans betraktninger. Jeg har valg ut to av de diktene jeg gjerne leser igjen og igjen. Selv om han er gjennomsyret at humor, er diktene hans alltid skrevet med en ettertenksom undertone.

I tanker

I haven vandrer en prestemann.
Han tenker alvorlig på Gud.
Da lister lett over gangens sand
en søt liten sommerens brud.

Og presten slår øinene op og ser
at piken er såre skjønn
«Barn,» si'r presten, «se, presten ber,
og du forstyrrer hans bønn.»

«Jeg var på vei til min elskede, jeg»
si'r piken med senkte blikke.
«Jeg tenkte på ham og jeg så dig ikke.
Og da er det underligt rart av dig
som tenkte på Gud, – at du så mig.»



Selma

Og det er liten Selma,
hun er ærlig verd en sang.
Det er henne, som jeg elsker,
det er Selma denne gang!

Hun er vårens unge, Selma,
som fra himlen fikk sitt blikk
dryssset nye, gyldne stjerner
over hver en vei jeg gikk.

Hun har svermet gjennom hager
og i sommermarken grønn.
Hun har lært i livets skole
å bli svikefull og skjønn.

Og hun synger glade sange
om en kjærest hist og her,
og det er mange, mange
som har Selma mektig kjær.

Og jeg elsker også Selma,
skjønt hun bryr seg niks om mig;
men det er samme pokker,
for jeg elsker henne jeg!...

Og Gud bevare Selma!
Det blir all min salmesang.
Navnet skjemmer ingen,
det er Selma – denne gang.

Jeg vil gjerne sende stafettpinnen videre til en kollega som i stor grad har bidratt til at jeg valgte allmennmedisin som fag, Bjørg Renaa. Vi delte kontor under min distriktsturnus på Jessheim, og hun ble også min veileder i allmennmedisin.

Åge Slyngstadli

